

Zmrzlé léto

Jana pozorovala padající vločky. Venku chumelilo, jako každý den typický pro toto období. Střechy byly zasněžené tak, že šly sotva vidět komíny. Jana nakrčila nos nad představou, jak bude muset vyjít z tepla místnosti ven. Nesnášela sněh, zimu a rampouchy. Jenže nic jiného neznala. V této mrazivé zimě se narodila a v takové zimě také žila. Ty občasné mírné paprsky letního slunce nedokázaly ohřát promrzlou zem.

Jana toužila po změně. Co vše by dala za to, aby ta nekonečná zima skončila. *Na co to myslíš ty hloupá!* Okřikla se v duchu. *Je špatné myslet, natož mluvit o tom co, by bylo bez zimy.* Jana nepotřebovala další problémy, než jaké měla.

„Jano, ptala jsem se tě na něco!“ Jana rychle odvrátila pohled od okna. Přímo na ni shlížel přísný obličej učitelky.

„Ptala jsem se tě,“ začala nazlobeně, „co je dnes za den.“

„Dvacátého prvního června.“ odpověděla zajímavým hlasem.

„Ano, a dál?“ pokývala hlavou učitelka.

V Janě hrklo. S prosebným pohledem se podívala na spolužáky. Ale ani jeden jí nebyl ochoten pomoci. Všichni se jen výsměšně šklebili. Jana se ohlédla na Helenu. Byl to totiž jediný člověk, který jí projevila aspoň špetku přátelství. Ale ta předstíraje, že si prohlíží nehty, nevěnovala Janě jediný pohled. Jana se sklesle podívala zpátky na učitelku. „Nevím.“ Zašeptala.

Učitelka znovu pokývala hlavou. „Jano, to je dnes už po páté co tě vidím lelkovat. Jestli tě znovu přistihnou, půjdeme k ředitelce.“ Po těch slovech se otočila. *Důro blbá.* Ulevila si Jana v duchu. „Kdo ví, co je dnes za den?“ zeptala se učitelka třídy. Při těch slovech se otočila k největšímu podležákovi a šprtovi Evě. Evina ruka pochopitelně vylétla vzhůru jak namydlený blesk.

„Ano, Evo?“ usmála se na ni.

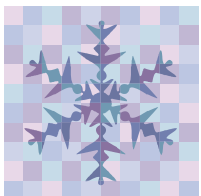
„To ví přece každý.“ Zasmála se a hodila výsměšný pohled na Janu. „Tedy všichni normální.“ vyprskla a celá třída (až na Janu) se začala smát.

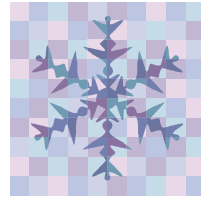
„A jak zní správná odpověď, Evo?“ zeptala se učitelka a dělala, že to všechno přeslechla.

„Den letního slunovratu.“ zvolala pyšně Eva.

„Správně, a protože máme výtvarnou výchovu, namalujeme léto.“

Jana se v duchu zasmála: *vždyť je úplně jedno, které z ročních období namalujeme. Nikdo to stejně od sebe nerozezná. Všechno je to bílé.* Nic z toho však nahlas neřekla. Vzdychnula a sáhla po vodových barvách, které otevřela. Uvnitř měla všeho všudy jen čtyři barvy. Bílou - na sněh (té bylo potřeba nejvíce), modrou - na oblohu, žlutou - na občasné sluníčko a červenou - na zvláštní případy. Vzala do ruky štětec a namočila ho. Potom ho dala do kalíšku s modrou barvou. Když štětec zvedala, pár kapek modré barvy jí káplo do žluté. Jana si všimla, modrá a žlutá se smíchovaly dohromady. Najednou Jana koukala na

novou pro ni neznámou barvu. Jana nikdy předtím neviděla zelenou barvu. Fascinovaně na ni koukala a nemohla uvěřit tomu, že existuje něco tak kouzelného. Štětec namočila do žluté a smíchala ji s červenou. Krásná oranžová jí zahřála srdce. Pojednou dostala nápad.

ZZZZ

Když už každý měl svůj výtvar hotový, uspořádala se menší prezentace. Každý žák svou práci představil ostatním. Všechny práce vypadaly stejně. Bílé závěje, červené, modré, nebo žluté fasády domů a modrá obloha.

„Evo tvoje práce je velmi pěkná.“ Pochválila učitelka Evu. Eva na všechny hodila výsměšný pohled.

„A poslední nám půjde představit své dílo Jana.“ zvolala učitelka.

Jana se zvedla a šla vstříc výsměchu. Když prošla kolem nějaké lavice, tak ti co v ní seděli, si začali něco šeptat. Jana se nadechla a šla dál. Nakonec stála zády otočená k tabuli.

„Takže já jsem namalovala léto.“ oznámila Jana. Spolužáci se už chtěli začít vysmívat pro její nepodařený úvod, ale v té chvíli ukázala svůj obrázek. Všichni ohromeně hleděli na ty barvy, které neznaly. Udiveně zírali na zelenou louku, oranžové, teplé slunce, modrou vodu a fialové květiny.

„Takhle, ale léto nevypadá!“ zvolala Eva dopálená krásou díla, které Jana stvořila.

„Je, tohle je moje léto. Léto kde není sníh, kde slunce hřeje, rostou květiny a zpívají ptáci. A já vím, že takové léto existuje.“

„Tss nic takového neexistuje.“ vysmála se jí Eva.

Má pravdu Jano. Ne, nemá! Co si to nalháváš. Nic si nenalhávám. Zima je nekonečná. Nic není nekonečné. Toto je jen výplod tvé fantazie. Ale já v to věřím. Tím všechny protesty v Janině nitru skončily. Sama sebe přesvědšila, že v to věří.

„Podívejte se ven!“ vykřikl někdo. Všichni se nahrnuli k oknu. Jen Jana ne, protože věděla, co uvidí. Zmizel sníh, slunce začalo hřát, ptáci zpívat, květiny růst.

„Co to je?“ zeptal se někdo.

„Moje léto.“ oznámila Jana s hlubokým přesvědšením.

